

примрѣлъ отъ болки. Веднага яздачѣтъ и конѣтъ били повлѣчени къмъ близката Бошкова кория, която се издига между двата Искрове — Бѣли и Черни.

Въ шумака била разположена цѣлата разбойническа дружина, която чакала плячката и нощния здрачъ, за да продължи пѣтя си. По онова време следъ залѣзъ слънце никой не смѣлъ да се движи вънъ отъ селото си. Че дори и вжтре въ селището. Манастирлиитѣ, както обикновено наричатъ поклонницитѣ, се били разположили край голѣми огньове надъ с. Мала църква, пазени отъ сеймени и селскитѣ падари. А разбойницитѣ съ вързания попъ и неговия конъ, възседнатъ отъ тѣхния главатаръ турчинъ, хванали пѣтя за Кобилино бранище. Тамъ смѣтали да продължатъ обиритѣ, като пресѣкатъ пѣтя на поклонницитѣ, които ще дойдатъ по Лѣви Искъръ. Преспали въ клековетѣ и въ рани зори поели по Голия ридъ. Къмъ изгрѣвъ слънце разбойницитѣ съзрѣли около изворитѣ на Голѣма Лопошница говеда. Войводата проводилъ двама-трима четници да заловятъ и докаратъ при него единъ отъ говедаритѣ, докато четата си почине.

Наскоро четницитѣ се завърнали и отвели при войводата единствения намѣренъ говедаръ — българинъ. Повикали и попа и го заплашили, че веднага ще бжде убитъ, ако не поржча на говедаря да иде у дома му въ Самоковъ и да каже на попадията да намѣри — подъ дърво, подъ камъкъ — 100 алтъна (турски жълтици) за откупъ. Паритѣ ще донесе при Студения кладенецъ; тамъ ще намѣри и говедата, които четата ще откара съ себе си. Съ пари или безъ пари, но говедарѣтъ утре вечеръ трѣбва да бжде на уреченото мѣсто. Ни дума никому другиму да не каже!

Говедарѣтъ затичалъ къмъ Самоковъ, а разбойницитѣ поели стрѣмния гребенъ на рида.

Когато стигнали на преслапа, войводата далъ почивка, и четницитѣ налѣгали на завѣтъ подъ камъна-